

Neklidná očekáváním jsem zůstala stát na přístavním molu a zaclonila si zrak před sluncem. Přimhouřila jsem oči, zadívala se na *Růži* a ve zmatku na lodi jsem hledala Roberta. Nikde však nebyl k nalezení, a tak jsem se vydala do skladu otce Finche. Musela jsem dávat pozor, abych nezakopla o lana pohozená na molu.

Privítal mě písař Matthew Lunt.

„Je tu pan Finche?“

Matthew si kapesníkem utřel flekatou tvář a ukázal hlavou na kancelář.

Nakoukla jsem dovnitř otevřenými dveřmi. Za stolem tam seděl můj tchán. Sundal si z hlavy paruku a odložil ji na glóbus.

Zvedl ke mně tvář zrůžovělou a lesklou horkem. „Katherine, drahoušku!“

„Děkuji, že jste mi dal vědět, že *Růže z Konstantinopole* přistála.“

„Věděl jsem, že se nebudeš moct dočkat, až zase uvidíš svého manžela.“

Podívala jsem se na špičky svých bot a pokusila jsem si vybavit, jak vlastně Robert vypadá.

„Jako žena obchodníka si budeš muset zvyknout na jeho dlouhé nepřítomnosti,“ podotkl. „Ale brzy budeš mít děti a ty tě dostatečně zaměstnají.“

Cítila jsem, jak mi zrudly tváře.

Otec Finche se mým rozpakům laskavě zasmál. „Když se matce Finchové narodili Robert a Sarah, měla tolik práce, že jí měsíce, kdy jsem byl na moři, utekly jako voda. Svoje děti bezmezně miluje. Škoda, že mají se Sarah tak rozdílné názory.“ Povzdechl si. „Abych řekl pravdu, cestování mi bude chybět. Ani ne tak plavba po moři, ale poznávání cizích zemí a lidí a vzrušení při hledání nového exotického zboží.“

„Už se těším, až uslyším o Robertových dobrodružstvích,“ prohodila jsem.

Otec Finche se ke mně spiklenecky naklonil. „Neříkej to mé ženě, ale při téhle poslední plavbě jsem trochu riskoval.“

„Riskoval?“

„Obvykle bývám velice opatrný, tentokrát jsem však investoval veškeré svoje finance, do poslední pence. A přidal jsem i tvoje věno. Taky jsem přesvědčil všechny přátele a známé, aby do mé výpravy vložili peníze. Až prodám všechno zboží, předám obchod Robertovi. Je načase, aby otěže převzalo energické mládí.“ Otec Finche mi pohládl ruku. „Teď jdi domů, drahoušku. Robert je ještě na palubě a dohlíží na vykládku.“

„Ach! Ale...“

„Určitě by nechtěl, aby ho někdo rušil. Oba se vrátíme na večeri.“

Vydala jsem se na zpáteční cestu do domu Finchových. Byla jsem zklamaná, ale zároveň se mi ulevilo, že se moje shledání s Robertem trochu odsunulo.

Velké oranžové slunce právě zapadalo za katedrálu svatého Pavla, když jsem v přízemí uslyšela hlasy. Celé hodiny jsme s matkou Finchovou seděly v salonu, poslouchaly tikot hodin a vyšívaly. Stačila jsem si třikrát převléknout šaty a dvakrát punčochy. Na nose jsem měla vrstvu pudru, ale tváře jsem červenou barvou zvýrazňovat nepotřebovala.

Najednou jsem uslyšela hlas svého manžela, který stoupal po schodech. Vychlo mi v ústech.

Dveře se otevřely. Dovnitř vešel otec Finche a hned za ním Robertova štíhlá postava. Jejich hlasitý smích zaplnil celou místnost.

„No, Katherine, drahoušku, tady ho máš!“ prohlásil otec Finche a zešíroka se na mě usmál.